

POD MARTINOVIM PLAŠČEM

GLASILO ŽUPNIJE SV. MARTINA POLJANE NAD ŠKOFJO LOKO

Letnik X, oktober, številka 111

Pravijo, da so zahvale precej kočljiva reč: včasih je bolje nič, kot pa koga pozabiti. Sicer pa je Bog ob praznovanju šeststoletnice lahko videl in slišal vse, tudi vsa ozadja. Spremljal je molivce šeststotih in več rožnih vencev in rekel, naj kar še molijo; poslal je moč možem, ki so postavljali mlaje in videl še mnogo pridnih rok: ene so pletle vence, druge se trudile z vezenjem oltarnega prta, z rožami in krašenjem cerkve, odlično peko in postrežbo po mašah; slišal je ministrante, narodne noše, ključarje, člane ŽPS in mnoge, ki so skrbeli za postavljanje miz, opreme in različne prevoze, pospravljanje in čiščenje prej in potem ... ter potek skozi vse dni v prazničnem tednu. Prisluhnil je tako duhovnim nagovorom, kot kulturnim dogodkom, občudoval lepoto svečane akademije in ognjemeta, pa godbe na pihala... in potem slavljenje Njega s prazničnim petjem obeh zborov, z zborovodkinjo in zborovodjem, organistom, instrumentalisti... Vse te je Bog že slišal na mnogih vajah. Zagotovo je prisluhnil tudi pritrkovalcem in škofovi pridigi in glasbi, ki jo v cerkvi običajno ne posluša, a je ob njej zelo užival. Videl je obnovljeno cerkev in *šeststoletnega* župnika, ki je delal Stopinje v času. In še mnogo več je delal in tudi to je videl dobri Bog. In blagoslovitev nove kapelice sredi Poljan, vse njene načrtovalce, izvajalce in podpornike. *Draga duša, malo postoj* ob njej, in se pokrižaj!

Vem, da za potešitev človeške radovednosti manjkajo imena, ampak namerno je tako. Kot je namerno in zelo simbolično vsak dan padal dež, - kot blagoslov z neba na naša skupna dela in prizadevanja. Župnija sv. Martina je moja in tvoja, je naša skupna mati, je *dediščina in bo prihodnost občestva*. Kdor je bil ob šeststoletnem jubileju le župljan opazovalec, pa bo morda imel *čez kolikor let bo hotel dobri Bog*, priložnost žrtvovati kakšno dobroto ali uslugo, svoj čas ali znanje za našo župnijsko skupnost. *Do takrat pa gremo drug drugega... z dobroto, z ljubeznijo, s*

pozornostjo.

Hvala vsem, da smo tako povezani in v veselju praznovali; in Bog daj, da bi to praznovanje obrodilo tudi duhovne sadove v naši župniji. In kot piše na zadnji strani zbornika: *Glej, o Bog Stvarnik, milostno na nas. Tvoj blagoslov naj spremlja nas ves čas!*

Majda

BESEDA ŽIVLJENJA ZA OKTOBER – BISTVO EVANGELIJA

»Isto mišljenje naj bo v vas, ki je tudi v Kristusu Jezusu« (Flp 2,5)

Apostol Pavel iz zapora, kjer je zaradi svojega oznanjevanja, piše pismo krščanski skupnosti v Filipih. Prav on jim je prvi prinesel evangelij in mnogi so sprejeli vero ter se velikodušno vključili v novo življenje. Krščansko ljubezen so izpričevali tudi potem, ko je moral Pavel odpotovati. Novice o tem mu prinašajo veliko veselja in zato je njegovo pismo polno ljubezni do Filipljanov.

Pavel jih opogumlja, naj nadaljujejo, naj še naprej rastejo kot posamezniki in kot skupnost. Zato jih spomni na njihov zgled, od katerega naj se učijo evangeljskega življenjskega sloga: »Isto mišljenje naj bo v vas, ki je tudi v Kristusu Jezusu.«

In katero je to "mišljenje", katera so ta "čustva"? Kako je mogoče poznati globoke Jezusove želje, da bi ga posnemali?

Pavel je to razumel: Kristus Jezus, Božji Sin, je izpraznil sam sebe in prišel med nas; postal je človek, popolnoma je služil Očetu, da bi mi lahko postali Božji otroci.

Svoje poslanstvo je uresničil z načinom, kako je živel vse svoje življenje: nenehno se je poniževal, da bi dosegel najmanjšega, slabotnega, negotovega in ga dvignil, da bi ta končno občutil, da je ljubljen in rešen: gobavec, vdova, tujec, grešnik.

»Isto mišljenje naj bo v vas, ki je tudi v Kristusu Jezusu«

Da bi v sebi prepoznali in gojili Jezusovo mišljenje, najprej prepoznamo v sebi njegovo ljubezen in moč njegovega odpuščanja, potem pa glejmo Jezusa, da bomo tudi sami prevzeli njegov življenjski slog, ki nas spodbuja, da odpremo srce in duha ter razpremo roke in sprejmemo vsakega človeka takšnega, kakršen je. Ogibajmo se sodbam o drugih in pustimo, da nas obogati dobro v vsakem človeku, ki ga srečamo, tudi kadar je skrito v grmadi revščine in zmot ter se nam zdi, da v tem iskanju "izgubljamo čas".

Najmočnejše Jezusovo čustvo, ki ga lahko sprejmemo za svojega, je nesebična ljubezen, pripravljenost, da smo s svojimi malimi ali velikimi darovi na voljo drugim. Tako pogumno in z dejanji snujemo pozitivne odnose v vseh naših življenjskih okoljih. To pomeni, da se znamo z duhom krotosti in s trdno odločenostjo spoprijeti tudi s težavami, nesporazumi in različnimi pogledi ter najti pot do dialoga in složnosti.

»Isto mišljenje naj bo v vas, ki je tudi v Kristusu Jezusu«

Chiara Lubich, ki je vse svoje življenje pustila, da jo vodi evangelij, in je izkusila njegovo moč, je zapisala:

»Posnemati Jezusa pomeni razumeti, da smo kristjani res kristjani le, če živimo za druge, če si zamišljamo svoje življenje kot službo bratom, če vse svoje življenje postavljamo na ta temelj. Tedaj bomo izpolnili to, kar je Jezusu najbolj pri srcu. Zadeli bomo bistvo evangelija. In bomo zares blaženi.«

Letizia Magri

NADŠKOFOVA PRIDIGA OB 600-LETNICI ŽUPNIJE POLJANE pri sveti maši, v nedeljo, 17. 9. 2017 ob 10. uri

Dragi g. župnik Jože, dragi g. Ciril, dragi ministranti, pevci, drugi bogoslužni sodelavci, posebno pritrkovalci, spoštovani g. župan, drugi predstavniki družbenega in političnega življenja, drage narodne noše, dragi bratje in sestre!

S to sveto daritvijo, s katero želimo Nebeškemu Očetu po Jezusu Kristusu njegovemu Sinu, našemu Odrešeniku in Bratu izreči zahvalo za 600 let župnije Poljane nad Škofjo Loko, zaključujemo, kot smo slišali v začetku, ves teden praznovanja vsega tistega, kar ste skozi stoletja pa tudi v tem zadnjem času ustvarili v vaši župniji, posebej poskrbeli za obnovljeno lepoto tega svetišča.

Ko Nebeškemu Očetu izrekamo zahvalo ob tej visoki obletnici, nismo sami. Slišali smo apostola Pavla v 2. berilu, kako je spregovoril o tem, da smo Kristusovi: *Naj živimo, naj umrjemo, Kristusovi smo!* In zato se tej naši zahvali Nebeškemu Očetu pridružujejo vsi farani te župnije skozi vseh 600 let. Na poseben način, sem trdno prepričan, da se današnjega praznovanja veseli prejšnji g. župnik Miro Bonča, ki se z nebes raduje sadov – tako materialnih, kakor predvsem duhovnih sadov, ki jih rodi župnija, v kateri je s toliko ljubeznijo in tudi požrtvovalnostjo; hkrati pa sebi svojsko vztrajnostjo, deloval. In zato naj naša daritev, naša zahvala v resnici zaobseže vse ljudi.

Mnogi izmed njih niso zapisani v nobenih kronikah, njihovih del ne slavijo različni zapisi, o njih nimamo spomenikov in vendar so s svojo vero in po veri svoje delo, svoje daritve in žrtve vtkali v zgradbo te župnije. Zato naj bo naša misel v tem praznovanju zares daljnosežna. Ne samo to občestvo, ki se danes zbira v tem svetišču, ki danes predstavlja to župnijo, ampak občestvo, ki gre skozi čase. In hkrati tudi občestvo, ki se bo zbiralo v tem svetišču in ki bo oblikovalo to župnijo v prihodnje.

Ko sem razmišljal o vašem praznovanju 600 letnice, mi je prišlo na misel tole vprašanje; morda se je tudi vam že kdaj pojavila ta misel: Kako je Kristus prišel v Poljansko dolino? Kako je evangelij prišel sem med naše prednike? Kdo ga je prinesel? Je bil to nekdo, ki je naključno šel skozi te kraje in s svojim zgledom in svojo besedo spregovoril o Kristusu. Je bil to nekdo, ki ga je poslala Cerkev, da ljudem na tem koncu spregovori o tem, da je Bog – Oče in da nas je ta Oče v Jezusu Kristusu odrešil! Nam podaril življenje pri sebi! Življenje Svete Trojice za to,

da bi tudi mi mogli živeti. In ni odgovora. Vsak izmed nas bi pravzaprav po svojem razmišljanju in ustvarjalnosti napisal zgodbo o Kristusovem prihodu v Poljansko dolino in v Poljane.

Bolj pomembno je pa vprašanje, dragi bratje in sestre, kako Kristus prihaja v tvoje življenje. Najprej v življenje tebe, dragi kristjan, ki izpoveduješ vero v Očeta in Sina in Svetega Duha. In ki se priznavaš za Kristusovega v življenju in smrti. In drugo vprašanje, nekoliko izhajajoče iz tiste Jezusove besede, v kateri z neko bolečino nagovarja učence, ko jim pravi: *Ali bo Sin človekov, kadar pride, našel vero na zemlji?* Ali Gospod Jezus, kadar pride, kadar obišče tebe, najde prostor zase v tvojem srcu? Ali si njegov v življenju in njegov v smrti? Njegov za vsako ceno. Zvest do konca. Ali pa morda kdaj obstoji pred zaprtimi vrati, ker te ni doma? Ker si odšel drugam; iskat srečo drugje. Iskat varnost pri drugih zagotovilih, ne pri Gospodu, ne pri našem Bogu. In zato, dragi bratje in sestre, ali je Jezus Kristus v resnici doma v srcu vsakega izmed nas? Kajti vesté, župnija niso matične knjige v župnijskem arhivu. Župnije ne spoznamo po zapisih v krstni, v poročni in v mrliški knjigi! Tam spoznamo statistiko župnije, ne pa župnijo. Župnije ne spoznamo, če se pozanimamo o njenih mejah, zaselkih, ki jo sestavljajo, o imenih in priimkih, ki živijo znotraj meja te župnije. Tudi to je samo statistika. Življenje je pa v srcih; življenje je v vsakdanjih odločitvah, življenje je v medsebojnih odnosih. In tam, dragi bratje in sestre, v vaših srcih, v vaših odločitvah, v vaših medsebojnih odnosih je današnja župnija Poljane! In upam, pravzaprav bi si upal tudi trditi, da glede na to, kako praznujete to 600 letnico, je župnija Poljane živa v srcih njenih župljanov, ker v njihovih srcih živi Gospod Bog. V srcu vsakega posebej.

In ta obletnica, to hvaležno praznovanje je priložnost, da skupaj s prenovljeno cerkvijo obnovimo tudi svojo zvestobo Gospodu Jezusu Kristusu. Da obnovimo svojo zvestobo evangeliju. Da bomo trdno stali, kakor je rekel Božji služabnik Anton Volk, ki se ga bomo danes posebej spominjali popoldne na sveti maši ob nedelji svetniških kandidatov naše metropolije. Kristjan mora trdno stati v svoji veri kakor hrast na poljani, da ga ne zamaje vsak piš vetra in da ga ne podre tudi vihar, če pride. In tudi, če ga podre, še vedno ostane Kristusov hrast! Ostane zasidran v Jezusu Kristusu, v njem, v njegovi ljubezni, v njegovi moči.

Pomembno pa je tudi, spoštovani bratje in sestre, da ne samo kot posamezniki, ampak da smo občestvo pred Gospodom Bogom. Občestvo! Ko sem gledal te malčke v naročjih njihovih mam, njihovih očetov, starih mam – kaj bo dediščina teh otrok, ki jim jo boste dali vi kot skupnost, kot župnija sv. Martina v Poljanah; kot krajan te krajevne skupnosti in občine Gorenja vas –Poljane. Kaj jim boste dali za dediščino? Vem, da jim želite vse dobro, ampak ali bo njihova dediščina, njihov spomin, ki se ga niti ne bodo zavedali od kdaj so ga sprejeli vase, trdna povezanost občestva, zgrajenega v eno, kajti, - vračam se k apostolu Pavlu: Kristusovi smo! In to občestvo bo moglo biti trdno v Kristusu. Sami pa vesté, kako hitro se lahko

zrahljajo odnosi, vezi znotraj občestva. *Ker imam jaz prav, ti pa nimaš prav. Ker je moja beseda bolj tehtna, in tudi več velja, kakor pa tvoja beseda. Ker si me prizadel z besedo, ki si jo rekel, z dejanjem, ki is ga naredil, z gesto, ki sem jo zaznal.* Kako krhko je življenje občestva v tem današnjem svetu in zaradi tega, ker ga tvorimo samo ljudje. Kako ranljivi in tako krhki. In zato vas vabimo, da bo dediščina, ki jo boste dali našim otrokom, dediščina sožitja, dediščina občestva, ki je povezano v eno. Učite se odpuščati! Družina, v kateri nehajo odpuščati, razpade. Zakon v katerem se naveličajo odpuščati, gre narazen. Sosedje, ki niso pripravljeni odpuščati drug drugemu, nehajo biti sosedje. Postanemo razdeljeni med seboj. Morda prihajamo v isto cerkev. Pomakamo roke v isto blagoslovljeno vodo. Molimo kesanje z istimi besedami. Skupaj prosimo Očeta: Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom ... in ohranjamo zamero v svojem srcu, slabo misel, užaljenost in prizadetost. Iz takšne drže občestvo ne more zaživeti v vsej polnosti. In zato, dragi bratje in sestre, da bo ta župnija imela prihodnost naslednjih 600 in kolikor let hoče dobri Bog, - živite to moč občestva, ki izhaja iz odpuščanja. Nebeški Oče nam je po odpuščanju vrnil dostojanstvo in vzpostavil novo občestvo med nami in seboj. In enako moramo ravnati tudi mi - po odpuščanju lahko vzpostavimo občestvo med različnimi skupnostmi v tej župniji.

In zato, vas dragi bratje in sestre, priporočam vašemu župnijskemu zavetniku sv. Martinu, ki je mirno vzel v roke svoj plašč in ga presekal na pol. Zato, da je ogrel berača, ki je zmrzoval. Presekajte na pol tisto, kar mislite, da je samo vaše; da ne pripada nikomur drugemu. Da boste greli drug drugega ... z dobroto, z ljubeznijo, s pozornostjo, s tistim *biti eno v Kristusu*. Kajti, Gospod je naša moč, Gospod je naše vse! Amen. Msgr. Stanislav Zore, ljubljanski nadškof metropolit

Zapisala Majda Debeljak po zvočnem predvajanju z internetne povezave slovenskega programa Radia Vatikan:

http://sl.radiovaticana.va/news/2017/09/17/msgr_stanisлав_zore_na_poljanah

NADALJEVANJE INTERVJUJA Z MIHOM KRAMLIJEM

Verjetno se nekemična zasvojenost ne pojavlja le pri mladostnikih?

Naši pacienti imajo od 12 do 84 let. Nobena generacija ni izključena. Nekateri ne prenesejo pritiska življenja, pritiska poklica, ne prenesejo kritike na lasten račun, ti ljudje se umikajo, da se zaščitijo pred pritiski in obremenitvami. Socialnega omrežja se bojijo kot hudič križa, zato niso v nevarnosti, da bodo zasvojeni z internetom, instagramom ipd., ampak se zasvojijo z igranjem vlog.

Drugi imajo občutek, da nikoli ne naredijo nič dobrega. To so ljudje, ki se dejansko trudijo in bi dali vse, da bi dobili pohvalo in priznanje. So v hudi nevarnosti za zasvojenost z nepravilno uporabo socialnih omrežjih. Sem spadajo dekleta, ki so pripravljena tudi po pet ur porabiti za ličenje, takšne imamo v ambulantih, da potem na instagramu dobijo komentar, kako dobro so videti. Bistvo njihovega

življenja se je pokazati v javnosti zato, da jih pohvalijo.

Naslednji so tisti, ki veliko sanjarijo. To so ljudje, ki mislijo, da bodo z različnimi psihičnimi manevri dobili hišo z bazenom oziroma bajno bogastvo. Prepričani so, da imajo posebne notranje sposobnosti in da bodo na loteriji zadeli pravo kombinacijo števil. Dejansko mislijo, da bodo brez napora, brez dela in brez angažiranja pridobili odlično eksistenco. Ti ljudje so v nevarnosti za zasvojenost z borzo, stavami, pokrom.

Potem pa so še ljudje, ki ne znajo izpljuniti bolečine. So ljudje, ki se jih vseskozi drži smola. Prvi mož je bil ljubosumen, pa jo je pretepal, drugi je alkoholik in se tudi od njega loči, ker je bil neznosen, tretji je igravec na srečo. In z vsakim ima enega otroka. Kje je problem? Ko je bil čas, ji nihče ni pomagal, da bi bolečino izpljunila, zato jo privlačijo moški s problemi. Če bi do nje prišel urejen moški in bi ji povedal, kako je treba stvari postaviti na svoje mesto, bi zmrznila in zbežala.

Ljudje, kot ta ženska, so dovzetni za zmenkarje na spletu, svetovalnice ... Šla bo tja, kjer je temno in črno in kjer razglablja o problemih. Tu je na domačem terenu. Tam delijo nasvete, češ, ko mi je bilo hudo, sem se pa malo z britvico zarezal. In tisti drugi to poskusi, tako da fizična bolečina vsaj za nekaj časa omili psihično. In se mladostnik zato, da prikrije notranjo bolečino, začne rezati. Na spletu imaš vse mogoče neumnosti, tudi zelo usodne in nevarne.

Koliko je razširjena nekemična zasvojenost?

Vsaka zasvojenost naj bi zajemala okoli tri odstotke populacije. Na podlagi izkušenj pa sem prepričan, da lahko prvič govorimo, da te zasvojenosti ne moremo obravnavati tako, kot smo obravnavali dosedanje, npr. alkoholizem ali drogo. Gre za drugo vrsto zasvojenosti, ki vstopi v hišo neopazno. Ko pa postane opazna, je že zelo hudo. Zato je treba o tej nevarnosti izobraževati ljudi, ki se pripravljajo na zakon, tiste, ki se pripravljajo na rojstvo otroka, vzgojiteljice v vrtcih, učitelje, pedagoge, zdravstvene delavce. To bi moral biti nov predmet, ki bi ga morali uvesti v izobraževanje na vseh ravneh. Mislim, da zdaj že lahko govorimo o 30 odstotkih in več – ta trenutek – ljudi, ki so zasvojeni z novo tehnologijo.

Če imamo zasvojence na eni strani, kakšna pa je ta družba, ki je pripeljala do tega?

V ozadju je velika igra z dušami ljudi. Poglejmo znanje naših otrok: ne poznajo svetovnih klasikov, ne vedo, kaj je impresionizem. Ljudje, ki nimajo klasičnega znanja, pa so lahek plen. Šola je opustila to, kar je prav, pomembnejše je, da je »fajn«. Toda učenje je napor, ni vedno »fajn«. Prepričan sem, da je prav, da je otroku v šoli neprijetno in da trenira svoje možgane.

Kakšna je vaša napoved? Kaj bo v prihodnje?

Vse pomembne institucije, od šole, cerkve do šolstva in zdravstva, so odpovedale. Prvič v zgodovini, ampak res prvič, se je zgodilo, da smo starši postavljeni v tako

novo situacijo, da smo ubogi. Pa se ne smilim samemu sebi, stvarnost je takšna. Prvič v zgodovini otroci ne spoštujejo staršev zato, ker so njihovi starši – tako je bilo v preteklosti –, ampak je pomembno, kakšni starši so. Kot oče si moram sam zgraditi avtoriteto z lastno aktivnostjo, z lastno iznajdljivostjo. Še pred 15, 20 leti je bila očetu in materi zagotovljena avtoriteta, kar so podpirale tudi ustanove v družbi. Toda to verigo podpore avtoritete so zrušili. Načrtno.

Kdo?

Strukture, ki želijo, da so ljudje vodljivi. A kaj je družba brez avtoritete? Že zdaj pijanemu človeku, ki je ubil soseda in s traktorjem odpeljal truplo, na sodišču upoštevajo pijanost kot olajševalno okoliščino. Toda kakšen sistem je to, da je pijanost olajševalna okoliščina? To so v resnici obremenilne okoliščine! A povsod se ustvarja ljudi, ki ne bodo upoštevali nobene avtoritete in v prihodnje, morda v desetletjih, sledi popoln razpad sistema, kot ga poznamo.

Vaša ambulanta je bila ena prvih v javnem zdravstvenem sistemu v Evropi, ki je obravnavala nekemično zasvojenost. Je to v današnjih razmerah dovolj?

Ne, ni dovolj, ker je problem velik. Toda če bi osemnajst centrov, kjer se ukvarjajo s kemičnimi zasvojenostmi, organizirali tako, da bi obvladovali tudi nekemične zasvojenosti, bi sistem najceneje nadgradili. A za to je potreben razmislek ministrstva za zdravje, ministrstva za finance, zavarovalnic. Smiselno je vprašanje, ali bodo te strukture razumele, da bo škoda, ki se nam obeta, ogromna. Že danes imamo v ambulantni ljudi, ki niso sposobni prehoditi 500 metrov, ki niso sposobni narediti prevala. Kaj bo s temi fizično neaktivnimi ljudmi čez pet, deset let? In kakšni stroški bodo samo v zdravstvu? In na drugih področjih?

Mi pa se z družinskim zakonom ukvarjamo s tem, kaj pomeni, če starši dajo otroku eno po riti. Nihče pa ne vidi, če je otrok ure in ure na računalniku in v sicer virtualnem svetu raztrešči glavo temu pa onemu ... Zaradi ene po riti bom kaznovan, če pa ga pustim, da igra igre, kjer na veliko šprica kri in je otrok na dobri poti, da to ponotranji, je vse lepo in prav, tudi če bo – ker ga bo virtualno posrkalo – postal nevaren v resničnem svetu. To se v Ameriki že dogaja, kjer streljajo po šolah, trgovskih centrih. Kmalu se bo tudi pri nas, a mi to lahko preprečimo. Če bi dali ob družinskem zakonu na mizo prave teme, bi to lahko preprečili. Mi pa se pogovarjamo o oslarijah!

Mimogrede ste omenili, kako pomembne so knjige.

Ja, knjige in znanje, ki ga dobimo iz knjig. Toda žal ne obstaja zasvojenost z znanjem. Imamo dokaj informirane ljudi, vendar ne vedo, kaj početi z vsemi temi informacijami. Nimamo pa ljudi z znanjem. In tu lahko midva čisto mirno skleneva pogovor, zakaj je tako: velik kapital ne želi ljudi z znanjem, ker ti vedo, kako se mu upreti. Obstaja torej kapital, ki ni nujno samo finančen, lahko je tudi političen, ideološki, kakršen koli, ki mu je v interesu, da ima opravka z maso, ki nima znanja,

ampak samo informacije o tem, kateri proizvodi obstajajo. V resnici delajo iz njih samo eno: potrošnike. Objavljeno 8. maja letos na 24 ur, spraševala Simona Fajfar

PRIDI IN POGLEJ – SEMINAR ZA POŽIVITEV VERE IN IZLITJE SVETEGA DUHA

Vabljeni vsak petek od 6. 10. do 17. 11. ob 19. uri v Kulturni dom na sodobni misijon. Bog deluje tudi danes! Vsakokratnemu razmišljanju bo sledilo pričevanje.

Naša župnija še praznuje!

Veliko lepega in vzpodbudnega smo že okusili ob praznovanju 600 letnice naše župnije. To nas še/že greje in poživlja. Vse doživeto se dopolnjuje in preliva v duhovno bogastvo SEMINARJA ZA POŽIVITEV VERE IN IZLITJE SVETEGA DUHA , ki ga pripravlja Sveti Duh v sodelovanju z našo župnijo in slovensko karizmatično Prenovo v Duhu. Take vrste duhovne požitve vere so bili verniki in duhovni iskalci že deležni v mnogih župnijah naše domovine. Povsod ostanejo dobri sadovi, navdušenje, sprostijo se zakopani darovi, pridejo pa tudi novi za služenje v Cerkvi. V naši dolini je to prvi dogodek.

Evropa s svojo kulturo in razvojem temelji na krščanstvu, ki žal izgublja svoje prvotno navdušenje, zvestobo in moč. Ne zapravimo lahko miselno dediščine, ki smo jo prejeli od svojih prednikov na kateri smo stali in obstali. Prav zato okrepimo našo vero in na novo začutimo bližino Boga v našem življenju.

Seminar bo potekal v Kulturnem domu v Poljanah, vsak petek od 6. 10. do 17. 11. 2017, s pričetkom ob 19. uri.

Na vsakem srečanju bo slavljenje z glasbo in petjem, poučevanje in pričevanje, možnost duhovnega pogovora in spovedi, odgovori na vaša vprašanja duhovne narave, skupna molitev in zaključni blagoslov.

Za otroke bo organizirano varstvo.

Vstop je prost.

Ne zamudite te enkratne priložnosti v domačem kraju.

Več informacij je na plakatu, zgibanki na polici z verskim tiskom, župnijski internetni strani in fb strani PRIDI IN POGLEJ.

V hvaležnosti Bogu, našemu župniku in vsem duhovnikom sosednjih župnij in od drugod ter vsem, ki dajejo svoje moči na razpolago, se združimo v molitvi za uspeh seminarja.

Mojca Nastran

